

CLAUDIE GALLAY

*Odottamaton
kauneus*

WSOY

Claudie Gallay

ODOTTAMATON
KAUNEUS

SUOMENTANUT TITIA SCHURMAN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ranskankielinen alkuteos
La beauté des jours

© Actes Sud 2017

Published by special arrangement with Actes Sud in conjunction
with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency.

Suomennoksen © Titia Schuurman ja WSOY 2019

ISBN 978-951-0-43439-0
PAINETTU EU:SSA

*Se alkuihminen, joka keräsi ensimmäisen kukkakimpun,
kohosi ensimmäisenä eläimen yläpuolelle:
hän ymmärsi miten hyödyllistä on hyödytön.*

OKAKURA KAKUZO

*Eläkäämme vastuullisesti ja varoen,
sillä meidän tekomme vaikuttavat muihin ihmisiin.*

KRZYSZTOF KIEŚŁOWSKI

JOSSAIN PÄIN TALOA paukahti ovi. Terävästi. Se oli tuuli. Tuulenpuuskat olivat aamusta asti painaneet hortensioita lakoon ja pörröttäneet pajun taipuisia oksia. Kuin harottavaksi kuontaloksi.

Jeanne oli puutarhassa kolahduksen kuullessaan. Hän joi teetä kuten aina töiden jälkeen ja katseli ohi kulkevia junia, Lyonista tulevia hitaita paikallisjunia. Vaunuissa pelkkiä vakiomatkustajia. Heidän kasvonsa olivat ajan mittaan tulleet hänelle tutuiksi.

Varmaan junissakin vuodesta toiseen katseltiin häntä, pihassa istuvaa naista, kadehdittiin varmaan hänen taloan, varsinkin nyt keväällä kun omakotitalo oli kukkien ympäröimä.

Pihaterassilta näkyivät naapurien vierekkäiset pihat. Ja rautatie.

Radan toisella puolen oli asema ja sen takana kaupunki.

Asemalla oli vain kaksi raidetta.

Jeanne odotti, että yhtä yli kuuden juna tulisi.

Hän loikoili aurinkotuolissa. Oli maanantai. Maanantaisin Rémy tuli töistä myöhemmin, hän veti juniorien harjoituksia. Jeanne taas lähti töistä aikaisemmin, hänellä oli muutama tunti omaa aikaa. Ei niin että Rémy häntä olisi häirinnyt, mutta hän piti näistä hetkistä joina koko talo kuului hänelle.

Yhtä yli kuuden juna tuli, se ajoi hitaasti puutarhan viertitse.

Junassa matkusti joka ilta harmaahapsinen mies. Istui aina samalla puolella. Saman maiseman puolella. Jeanne piti ihmisistä, jotka olivat uskollisia tavoilleen. Mies näytti siltä kuin olisi opettaja. Seuraavassa junassa matkusti nainen, jolla oli usein sininen hattu. Hän luki. He olivat molemmat hyvin tyylikkäitä. Heidän juniensa välillä oli seitsemäntoista minuuttia. Jeanne ajatteli että he olivat luodut toisilleen. Hän oli lukenut jostain, että jokaiselle ihmiselle on jossain päin maailmaa toinen puolisko, jonka kanssa hän sopii täydellisesti yhteen, ja me etsimme omaa puoliskoamme koko elämämme. Jeanne ajatteli, että opettaja ja sinihattuinen nainen olivat saman olennon kaksi puoliskoa ja löytäisivät toisensa jonakin päivänä. Ei se mahdotonta ollut, junat myöhästelivät sillä radalla usein, sanottiin että se johtui henkilövahingoista, niitä oli sattunut jo useita vähän matkan päässä Saint-Quentinin suunnalla. Jeanne piti viivytyksistä. Ennalta arvaamattomista sattumuksista elämässä. Ei hänen omassa elämässään. Muiden elämässä. Siitä kun kaikki menee mullin mallin. Tarvittiin vain yhden junavuoron peruuntuminen, niin yhtä yli kuuden junan vakiomatkustaja päätyisikin seuraavaan junaan. Sattumaa vai kohtalo? Jeanne kuvitteli, miten opettajaherra ja sinihattuinen nainen jonakin päivänä päätyisivät harmillisen peruuntumisen – ratatöiden tai vaihdevian – takia seuraavassa, täpötäydessä junassa yhteen. Tungos ja läheisyys saivat ihmiset, joiden ei koskaan pitänyt kohdata, lopultakin puhumaan keskenään.

Jeanne mietti näitä asioita kovasti.

Hän ojensi sääret aurinkoon.

Yhtä yli kuuden juna oli pysähtynyt ja lähtenyt taas.
Hän odotti seuraavaa junaa.

Jeanne oli luonteeltaan tyytyväinen ihminen. Kaikki oli hänestä kiehtovaa. Kaikkein yksinkertaisimmatkin asiat. Aamunsarastus. Auringonlasku. Sade ikkunalaseissa. Mehiläinen kukassa. Puutarha. Syksyisin sumu kietoi sen himmeyteensä, eikä hän enää nähnyt sen perälle. Talvella sen peitti lumi. Kun työt olivat olleet pieniä, Jeanne oli pessyt heidät muoviammeessa. Tytöt olivat kasvaneeet. Jeanne oli säästänyt ammeen. Hän oli vienyt sen pihaan. Se oli täynnä sadevettä. Linnut kävivät juomassa siitä. Ja oravat. Toisinaan pihassa kävi kettu iltaisin, vähän yhdentoista jälkeen. Sen punainen turkki oli kuin tulta. Jeanne ilahtui aina sen nähdessään.

Jeannen elämä oli hyvin vakiintunutta, melkeinpä pysähtynyttä, hän arveli että juuri siksi hänestä ehkä oli niin mukava katsella ohi kulkevia junia.

Äiti oli opettanut Jeannelle että hänet oli luotu arkiseen elämään, haaveilemaan vain sellaisesta mikä sopi hänenlaisilleen. Äiti sanoi: Ei kaikilla ole rahkeita sen enempään, tyttö pieni... Eikä hän sanonut *rahkeita*, hän sanoi harteita. Ei kaikilla ole harteita sen enempään.

Rémy lähetti tekstiviestin, hän myöhästyi vähän. Jeanne nousi aurinkotuolista. Hän kasteli kukat ja sen kohdan maasta, johon hän oli edellisenä syksynä istuttanut sipuleita.

Rémy oli rakentanut Jeannelle puutarhavajan työkalujen säilytykseen ja laittanut myös pienen puuterassin, jolla vaimo voisi pitää aurinkotuoliaan puoliksi varjossa, puoliksi auringossa. Rémy rakasti Jeannea. Ja Jeanne rakasti Rémyä.

He olivat rakentaneet yhteisen elämänsä alati yhtä pitäen. Arjen kuviot olivat sulauttaneet heidät yhteen. Jeanne oli iloinen, että Rémy oli heidän upeiden tyttöjensä isä ja että hän sai asua Rémy'n kanssa tässä talossa.

Kuten aina toukokuussa, he olivat tänäkin vuonna viettäneet kolme päivää järven rannalla, Paladrujärvellä, yhdessä kaltaisensa ystäväpariskunnan kanssa, jolla oli jo pitkä avioliitto takanaan ja niin ikään kaksi tytärtä. Rémy vuokrasi heille aina saman lomatalon. Kesäisin he lomailivat Dunkerquessa. Kaksi viikkoa. Cap Grisin, Cap Blancin suunnalla, Rémyllä oli siellä sukulaisia joiden luo he majoittuivat. Joulun aikaan oli sukulaisten vuoro tulla heille kylään.

Jeanne piti tästä arjesta.

Jonakin päivänä he matkustaisivat Kreikkaan. Joka kerta Dunkerquesta palatessaan he päättivät niin. He olivat kiinnittäneet eteisen seinälle julisteen, aurinkoisen kreikkalaisaaren, samalle seinälle jolla olivat kaikki tyttöjen kuvat.

J EANNE MENI sisälle.

Ilmavirta oli kolauttanut käytävän oven kiinni. Eteisessä oli yksi kuva pudonnut seinältä. Simpukkakehys. Lasi oli hajonnut iskusta, kehys särkynyt neljäksi puunpalaksi.

Simpukankuoret lattialla, kuin rannalla.

Jeanne manasi. Hän ei pitänyt siitä että tavarat menivät rikki.

Irronneen naulan mukana oli varissut rappausta lattialle, joka oli ollut niin täydellisen siisti.

Jeanne kävi hakemassa harjan, keräsi lasinpalaset, simpukankuoret, puunpalat ja rappauksen murut.

Valokuva oli liukunut lipaston alle. Jeanne ajatteli että se oli jokin kuva tytöistä tai Rémystä, ne kuvat peittivät ison alan seinästä.

Puhelin soi, siellä olivat tytöt, he soittivat sanoakseen etteivät tulisi tänä viikonloppuna. Olivat menossa vaelukselle Drômeen. Tytöt olivat syyskuussa aloittaneet kauppatieteiden opinnot Lyonin yliopistossa. Chloé ja Elsa. Identtiset kaksoset. Aina yhdessä. Kuin saman linnun kaksi siipeä. Joutuessaan eroon toisistaan he jäivät paikalleen pyörimään kuin dervissit. Jeanne rakasti heitä suunnattomasti.

Hän kuunteli kun tytöt kertoivat viikostaan. Heidän puhuessaan hän kiilasi puhelimen olkapään ja korvan väliin ja kumartui poimimaan valokuvaa lipaston alta.

Tytöt lopettivat puhelun. Jeanne käänsi kuvan.

Siinä eivät olleetkaan tytöt vaan Marina Abramović, erikoinen taiteilija, joka oli teini-iässä tehnyt Jeanneen suuren vaikutuksen.

Hän ei ollut pitkään aikaan ajatellut Abramovićia. Kuva oli kuitenkin ollut seinällä iät ja ajat, hän oli ripustanut sen siihen heti kun he olivat muuttaneet taloon.

Jeanne istahti portaille.

Eräs opettaja oli esitellyt Abramovićin hänelle abiturientti-vuonna. Mies oli innostunut Abramovićista. Innostunut vai hurahtanut? Lumoutunut. Opettaja oli pannut heidät analysoimaan koko lukukauden ajan Abramovićin taidetta, hänen alkutaivaltaan Belgradissa, autoritaarisessa perheessä. Abramovićin vanhemmat eivät rakastaneet häntä. Eivät ainakaan tarpeeksi. Hän ei itkenyt kohtaloaan vaan käytti pelkojaan hyväkseen.

Jeanne muisti rajun performanssin, jossa Abramović oli pitänyt kättään lattiaa vasten ja iskenyt veitsellä vuoron perään kuhunkin sormiväliin uskomattoman nopeasti, se oli järkyttävää, vaikka sormet olivat levällään hän oli viiltänyt niihin, monta kertaa, hän oli aloittanut aina uudestaan, siinä oli ideana virheiden ymmärtäminen, koska elämässään kaikki käy kovin nopeasti ja jos tehdään virheitä niin se sattuu.

Jeanne oli luonteeltaan melko lauhkea, mutta hän oli silti lumoutunut.

Abramović oli kohdannut kaikki pelkonsa, kylmän, tulen, käärmeet, yksinäisyyden, muut ihmiset. Pitää voittoa se mitä pelkää. Hän oli maannut liekehtivän tähden sisällä. Ja myöhemmin hän ja Ulay, he kaksi vartaloineen, he olivat puhuneet parisuhteen tuomasta yhteensulautumisesta, suunnattomasta rakkaudestaan ja sen väistämättömästä kulumisesta. Jeanne muisti sen, he olivat lyöneet toisiaan, törmänneet

toisiinsa, suudelleet toisiaan. He olivat punoneet hiuksensa yhdeksi pitkäksi, tiukaksi palmikoksi osoittaakseen, että teki- vätpä he mitä hyvänsä ja halusivatpa mitä hyvänsä, heidän palmikkonsa/rakkautensa purkautuisi lopulta.

Ja sitten oli pitkä marssi Kiinan muurilla, se oli heidän suhteensa loppu. Yksi heidän hienoimmista performansseistaan. Idea oli Marinan, hän oli halunnut tehdä kärsimyksestään jotain hyödyllistä, antaa heidän erolleen merkityksen tehdäkseen sen siedettäväksi. Hän lähti toisesta päästä muuria ja Ulay toisesta. Ja he kävelivät toisiaan vastaan kauan, kolme kuukautta, nukkuivat missä pystyivät, yksinään, hotelleissa tai taivasalla. Eräänä päivänä he näkivät toisensa. Kun he jälleen kohtasivat, he puhuivat, hyvästelivät ja katosivat, erosivat ikiajoiksi.

Opettaja kertoi tästä kaikesta. Useimmat oppilaat ikävystyivät, sanoivat että se oli ihan höpöhöpöä.

Jeanne ei. Jeanne tuli uteliaaksi, hän kiinnostui, hän kuunteli opettajaa, miehen tunnit lipsuivat aina ylipitkiksi mutta Jeanne ei lähtenyt pois.

Jeanne oli kiinnostunut kovasti tästä erikoisesta naisesta. Jeanne, maalaistyttö.

Lukuvuoden päätteeksi opettaja järjesti matkan Pariisiin, Abramovićilla oli näyttely Pompidou-keskuksessa, se oli uskomaton tilaisuus, he voisivat nähdä taiteilijan elävänä, kuunnella häntä, puhua hänen kanssaan, kysellä häneltä! Mikä unelma! Mutta Jeanne ei lähtenyt mukaan, matka oli liian kallis. Ei se ollut hänen vanhempiansa mielipide, hän itse ajatteli että se oli liian kallis. Hän ei ollut edes puhunut matkasta vanhemmilleen, tai jos olikin niin vain jonakin iltana ohimennen. Pian hän oli jo katunut päätöstään, mutta silloin oli myöhäistä.

Opettaja oli tuonut Jeannelle matkalta taiteilijan signeeraaman postikortin, siinä oli kuva joka oli otettu Napolissa sen hullun performanssin yhteydessä.

Jeanne oli säilyttänyt valokuvaa pitkään kotona omassa huoneessaan, simpukkakehyksen suojuissa. Kun hän sitten meni naimisiin, hän otti kuvan mukaansa. Rémy oli uusinnut seinien tapetit moneen kertaan. Jeanne oli aina ripustanut kuvan takaisin. Muiden joukkoon. Tytöistä oli paljon kuvia. Rémystä ja Jeannestakin oli kuvia.

Ja ylimpänä oli koko seinän levyinen juliste, joka esitti auringonlaskua Kreikassa ja jota kaikki heidän ystävänsä ihastelivat.

Jeanne sujautti valokuvan kirjan väliin.

Seinässä oli vaalea jälki kehyksen kohdalla.

Jeannen olkapäätä oli särkenyt jo muutaman viikon ajan. Lääkäri oli sanonut, että särkyyn ei ollut fyysisiä syitä. Että syy oli Jeannen sisällä. Hänen päässään. Lääkäri oli kuitenkin kirjoittanut reseptin voidetta varten ja neuvonut joitakin harjoituksia, kuten rentoutusasennon, johon Jeannen pitäisi asettua aina iltaisin töiden jälkeen.

Jeanne levitti maton lattialle, asettautui suoraan kulmaan jalat seinää vasten ja odotti Rémy'n kotiintuloa.

Tiskipöydän hana vuoti hiukan. Vettä tippui. Jeanne kuuli sen. Rémykin kuulisi. Ja korjaisi. Rémy oli kätevä käsistään. Kun tytöt olivat syntyneet, Rémy oli purkanut kahden makuuhuoneen välisen seinän ja yhdistänyt ne.

Rémy työskenteli varastonhoitajana Auchanin hypermarketissa kaupungin pohjoispuolella, hän kuljetti pahvi-

laatikoita koneella. Kotona hän huolehti ulkotiloista. Hänen valtakuntaansa oli autotalli. Ja puutarha, pensasaita, kasvimaa. Hän oli ulkotilojen herra. Samalla tavoin kuin Jeannen isä.

Miehet ovat useimmiten ulkoihmisiä. Ja naiset yleensä sisäihmisiä.

Jeanne oli sisäihminen.

Jeannen äiti oli kumpaakin, maatilaa takia.

Ovi avautui. Rémy siinä tuli. Vielä urheilutamineissa. Hän laski kassin ja avaimet kädestään.

Hän huomasi heti seinän.

– Mitä tuossa kohtaa oli?

– Marinan kuva.

– Marinan? Sinun serkkusiko?

Jeanne nauroi. Hän kääntyi kyljelleen.

– Ei... Marina Abramovićin. Olenhan minä siitä puhunut.

Rémy ei muistanut. Hän katsoi kuvaa, jonka Jeanne oli pannut kirjan väliin. Hän sanoi luulleensa aina, että kuvassa oli joku Jeannen sukulainen.

Jeanne selitti: serbialainen taiteilija joka oli piiskannut itseään, viiltänyt itseään, jäädyttänyt itsensä, uhmannut kaikkia pelkojaan...

Rémy ei paljon korvaansa lotkauttanut, taide ei ollut hänen juttunsa.

Hän pani valokuvan takaisin.

Hän siveli seinäpintaa kädellään naulan kohdalta, mistä oli irronnut rappausta. Hän sanoi paikkaavansa kolon sitten kun kunnostaisi keittiön. Ja maalaavansa myös seinän uudestaan. Sitä odotellessa kannattaisi ripustaa seinälle jokin muu kuva tuon kellastuneen tapetin takia.

Rémy meni olohuoneeseen, avasi television, uutiskana-
van.

Jeanne jäi hetkeksi makaamaan polvet koukussa ja käsi-
varret niiden ympärillä. Hän katseli seinän vaaleaa nelikul-
miota, kokoa 24 x 12 senttiä.

R UOAN JÄLKEEN Jeanne valmisteli tapansa mukaan huolella kaiken seuraavaksi aamuksi, maitokahvikulhot, näkkileivät, murot, vaatteet laskostettuina tuolille, kengät, laukun, avaimet.

Tämän kaiken hoidettuaan hän avasi tietokoneen. Kone oli yhteiskäytössä, kunniapaikalla olohuoneessa.

Rémy katseli rikoselokuvaa.

Jeanne kirjoitti: Marina Abramović. Kolmessa sekunnissa hakukone antoi 879 000 tulosta. Jeanne luki haastatteluja. *Napolissa* Abramović oli antanut henkensä tuntemattomien ihmisten käsiin. Hän oli halunnut tietää miten pitkälle oli mahdollista mennä, mitä kaikkea oli mahdollista tehdä vieraille ihmiselle. Hän oli myös halunnut näyttää että ruumis kykenee sietämään, kestäämään. Hän oli asettanut pöydälle tavaroita, viiniä, hunajaa, revolverin, luodin... Yhteensä seitsemänkymmentäkaksi esinettä.

Hän oli kirjoittanut lapulle: *Minä olen esine, käytäkää esineitä, luotiakin jos haluatte tappaa minut, ja minä otan siitä täyden vastuun.*

Hän ei panisi vastaan.

Hän oli asettanut lapun selvästi näkyville kaikkien esineiden joukkoon, siellä oli myös se ruusu jota hän piti kädessään kehystetyssä kuvassa.

POSTIMERKKEJÄ, PAKETTEJA, tilillepanoja, tililtäottoja, sitä oli Jeannen arki postissa. Yksitoikkoisia tehtäviä, joissa ei tullut suuriakaan yllätyksiä. Puhelimeenkin hän vastasi.

Hänen tiskinsä oli vastapäätä ulko-ovea. Veto kävi siihen suoraan. Viereisellä tiskillä työskenteli herra Nicolas. Hän oli Jeannen esimies ja mallityöntekijä, tuli aina töihin ennen Jeannea. Hän avasi ovet. Ei koskaan etuajassa. Eikä myöhässä. Siksi herra Nicolas tuijotti seinäkelloa. Kaksikymmentäkolme sekuntia, sen verran häneltä kesti nousta tiskin äärestä ja kävellä lukolle asti. Jeanne oli monesti yrittänyt hämätä herra Nicolasia, riittäisi kun esimies kääntäisi katseensa pariaksi sekunniksikin. Herra Nicolas oli hyvin tarkka, häntä ei helposti saanut kiinni virheestä. Varovainenkin hän oli, hän oli vaatinut hälytyskellon, joka oli yhteydessä poliisiasemalle. Hän osasi myös varautua kaikkeen. Hänellä oli kuulakärkikyniä. Varmuuden vuoksi kolme. Vierekkäin aseteltuina. Töiden jälkeen hän siivosi ne pieneen lukittavaan vetolaatikoon.

Iltapäivä oli hiljainen. Jeannella oli aikaa tehdä ostoslista. Mitä iltaruoaksi. Ja mitä kymmenvuotislahjaksi Zoélle? Jeanne ajatteli muita asioita. Kello kolmelta postissa ei ollut enää ketään. Hän olisi halunnut jo lähteä.

Hän teki listan kaikesta mitä olisi halunnut tehdä mutta ei tehnyt: esimerkiksi lähteä kävelemään ja jatkaa suoraan

eteenpäin, pysähtyä moottoritien levähdyspaikalle ja jäädä sinne niin pitkäksi aikaa kuin huvitti.

Tai pidellä linnunmunaa käsissään ja odottaa kaksikymmentä päivää, kunnes poikanen kuoriutuisi. Siitä hän pitäisi!

J EANNE ISTUI lepotuolissaan auringossa. Silmät kiinni. Hän oli kuullut oven käyvän. Hän oli ojentanut kätensä kämmen ylöspäin. Aina tiistaisin Rémy toi hänelle macaronleivoksen, koska hän oli kauan sitten sanonut pitävänsä niistä. Tai olevansa hulluna niihin. Hän oli varmasti liioitellut mieltymystään – hän liioitteli aina kehuessaan – ja niin siitä oli tullut tapa, Rémy poikkesi Durifin kautta kotimatalla. Durifilla oli macaroneja kahtakymmentä eri sorttia, Rémy piti sääntillisesti kiinni tietystä järjestyksestä eikä ollut koskaan jättänyt yhtään tiistaita väliin.

Suklaa, kinuski, vadelma, mustaherukka, orvokki, sitruuna... Ruusun jälkeen tuli luumu, Jeanne tiesi. Ideana oli arvata maku, ja kuoren raksahtaessa ja sisuksen sulaessa kielelle Jeanne rypisti kulmiaan, epäröi. Hän osasi sarjan ulkoa, kaikki oli ennalta selvää.

Hän heilutteli sormiaan.

Rémy suuteli hänen kämmentään. Ei macaronleivosta tänään.

– En päässyt kaupungille, kamala hässäkkä töissä...

Käsi jäi tyhjäksi. Jeanne taivutti sormensa kämmentä vasten hitaasti, yhden kerrallaan.

Jeanne luki pari ensimmäistä riviä kirjastosta lainaamastaan romaanista, hän piti seinällä ollutta valokuvaa kirjanmerkkinä.

Sen jälkeen hän mietti.

Rémy oli sanonut että kävisi Durifilla seuraavana päivänä, mutta seuraava päivä ei ollut tiistai. Pitäisikö vaihtaa päivää? Ja mikä maku pitäisi siinä tapauksessa valita? Ostaako se luumunmakuinen macaron, joka nyt oli vuorossa, vai katsoa se peruuttamattomasti menetetyksi ja jatkaa sarjassa eteenpäin? Kaikki käy niin hankalaksi kun asiat eivät kulje tuttua rataansa. Jeanne piti siitä, että asiat olivat järjestyksessä. Pitäisikö palata siihen mikä jäi väliin vaiko jatkaa eteenpäin, tässä tapauksessa siis siirtyä seuraavaan makuun, olla ikään kuin Rémylle ei olisikaan tullut estettä ostaa sitä mitä piti ja kaikki olisi sujunut hyvässä järjestyksessä? Nyt olisi ollut luumu ja sen jälkeen appelsiini. Siispä appelsiiniko? Siinä tapauksessa sarja nyrjähtäisi ja menisi raiteiltaan, ja Jeannen täytyisi hyväksyä se ammottava aukko, onneton onnahdus sarjassa joka oli siihen asti ollut täydellinen.

Ellei Rémy sitten päättäisikin toisin ja ottaisi luumua? Jeanne oli kuullut puhuttavan perhosefektistä ja siitä, miten jonkin pikkujutun sotkeutuminen voi joskus aiheuttaa isonkin häiriön.

»PS: Olen pian puolessavälissä elämäni ja mietin, mitä teen toisella puoliskolla.»

Jeannella on kaikki, mitä seesteiseen onneen tarvitaan:
kaksi aikuista lasta, huomaavainen aviomies,
uskollinen ystävä, vakaa työpaikka. Hänen päiviään rytmittävät
tutut rutiinit. Mutta kuten performanssitaiteilija Marina Abramović,
joka ruumistaan säästämättä julkisesti uhmaa pelkojaan
museoissa kautta maailman, Jeanne rakastaa yllätyksiä.
Hän haluaisi kokea jotain odottamatonta.
Abramović edustaa Jeannelle vapautta, valintoja
joita hän on jättänyt elämässään tekemättä. Tänä kesänä Jeanne
kutsuu sattuman vieraaksi turvalliseen arkeensa ja
joutuu uusien valintojen eteen.

	 9 789510 434390
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-43439-0